

[Chr. Nielsen.]

lidt også har ret, kan vi medvirke til lovforslagets gennemførelse. Jeg vil dog ikke undlade at gøre bemærkninger om visse ting, som vi finder uheldige i forslaget, og som mit partis ordfører i folketinget også har kritiseret, specielt det forhold, at uanset hvor længe et medlem har været arbejdsløs, kan han kun få de 60 kr. i hjælp. Jeg vil gerne understrege det, fordi der muligvis er andre end radioavisen, der har misforstået mit partis stilling på dette område. I nyhedsudsendelsen i går aftes blev det i hvert fald forklaret på en sådan måde, at man fik indtryk af, at mit parti var utilfreds med, at de med 40 dages ledighed skulle have 60 kr., fordi de med 100 dages ledighed eller mere fik det samme. Det er absolut ikke tilfældet. Vi vil hævde, at 60 kr. må være det allermindste, man kommer med til de arbejdsløse, men vi fastslår, at de i længere tid arbejdsløse burde have en større hjælp, end det foreliggende lovforslag tilsigter at give dem.

Endvidere er der spørgsmålet om de millioner, som staten stiller til rådighed for de dårligst stillede kasser. Også på det område var socialdemokratiets ordfører indstillet på at udtrykke sin tak. Ja, men hvis ikke staten skulle yde hjælp til kasserne, hvad blev der så overhovedet tilbage af statens andel at takke for? Jeg synes derimod, man må stille det op på den måde, at når staten endelig har indset nødvendigheden af at yde brændselshjælp, så var det vel ret og naturligt, at man forlangte, at staten ydede den fulde hjælp, og at man ikke skubbede en del af byrderne over på arbejdsløshedskassernes medlemmer.

Der er jo endelig også det mærkelige forhold, som fremkommer, når man på forhånd fastslår, at af de 6 mill. kr., som forslaget vil give til de dårligst stillede kasser, skal arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse alene have de 5,6 mill. kr. Så bliver der så beskedne tusinder tilbage, at enhver kan sige sig selv, at en mængde kasser landet over vil komme i den situation, at de må punge ud med ret store og anselige beløb, som de så igen må inddrive i form af kontingentforhøjelse overfor medlemmerne. Disse ting synes jeg må fremhæves, for det er urimeligheder i forslaget.

Og endelig, når vi tilsiger vor medvirken til forslaget gennemførelse, gør vi det ikke, uden at vi samtidig understreger, at dette kun er en besked om hjælp, og at det absolut ikke på nogen måde løser arbejdsløsheds-spørgsmålet. Nuvel, jeg ved, at ministeren hertil vil svare, at der ligger en række andre

forslag på rigsdagens bord. Det er jeg vel vidende om, men lad mig slå fast, at der er to hovedspørgsmål i dag, der er aldeles afgørende, og som det nok skal vise sig, at arbejdsløshedsbevægelsen — på samme måde, som det nu er gået med brændselshjælpen — i sidste ende vil gøre regering og rigsdag opmærksom på må løses. Det er først og fremmest spørgsmålet om understøttelsernes størrelse, dernæst det absolut dominerende, det vigtigste spørgsmål, at vi får løst arbejdsløsheds-spørgsmålet på den eneste måde, der kan være tale om at løse det: ved at der skaffes arbejde til alle.

Socialministeren (Strøm): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere, der har givet venlig tilslutning til lovforslaget. Jeg havde håbet, at lovforslaget kunne have fået tilslutning fra alle rigsdagens partier, men partiet venstre vil altså ikke være med, hvad jeg i høj grad beklager. Venstres ærede ordfører, det ærede medlem hr. Melchior Kjeldsen, begrundede afvisningen med, at kommunerne jo kan give brændselshjælp i trangtilfælde, og det er rigtigt, at der efter loven er mulighed for at få de sociale udvalg til at yde en supplerende hjælp i ganske særlige trangtilfælde; men det er jo da mest rimeligt, når man erkender, at der er sket forskydninger til ugunst for de arbejdsløshedsforsikrede, da også at hjælpe dem og hjælpe dem gennem arbejdsløsheds-kasserne. Enhver må erkende, at der med de pristigninger, der har fundet sted, er en mindre købekraft i den understøttelse, der udbetales de arbejdsløse nu, end da satserne blev gennemført, så helt urimeligt at rette noget på dette, sådan som det gøres her ved brændselshjælpen, synes jeg ikke det er, hvorfor jeg altså havde håbet, at også partiet venstre ville være gået med til dette lovforslag.

Det ærede medlem hr. Bouet omtalte, at der også er andre dele af befolkningen, der fortjener en hjælpende hånd, og nævnte dem, der har en lille kapital, de private pensionister o. s. v. Det er også rigtigt, at jeg sidst — jeg tror det var ved behandlingen af lovforslaget om engangshjælp til rentemodtagerne — lovede at lade spørgsmålet gå videre til finansministeren, og det har jeg også gjort. Nu er finansministeren jo heller ikke længere væk fra det ærede medlem hr. Bouet, end han også selv ved visse lejligheder har finansministeren i skudlinien; men jeg skal gerne love at overbringe spørgsmålet igen og se, om jeg kan gøre det med lidt større virkning end sidste gang. I denne forbindelse må jeg måske nævne, at folk med en lille kapital, også folk, der har en lille